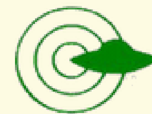
Skandinavisk UFO Information
Danmarks UFO Forening

UFO-Mail nr. 138 1. december 2011

Exeter, 1965

- en ufo-klassiker opklares

Af Kim Møller Hansen

„ … Lysene stod på en ret linje, der hældede ca. 60 grader. De var så kraftige, at de oplyste hele området. Lysene fløj ud over en stor mark og bevægede sig af og til som et faldende blad. De gik ned bag træerne, bag et hus og dukkede atter frem …"

I 1965 fik en række ufooplevelser i USA omfattende medieomtale. En af de mest dramatiske observationer under ufobølgen fandt sted den 3. september 1965. Vidnerne var den 18-årige Norman J. Muscarello og politibetjentene David R. Hunt og Eugene Bertrand.

Hændelsesforløbet er gennem tiderne gengivet i utallige tidsskrifter og bøger og ofte med mange unøjagtigheder og dramatiske tilføjelser, som har været med til at gøre sagen mere mystisk end nødvendigt. For at komme så tæt på vidnernes egne ord som muligt, skal der her citeres fra deres rapport til det amerikanske flyvevåbens Project Blue Book.

„ …En gruppe på fem kraftige, røde lys dukkede op over et hus omkring 30 meter fra mig. Lysene stod på en ret linje, der hældede ca. 60 grader … Lysene fløj ud over en stor mark og bevægede sig af og til som et faldende blad …"

Vidnernes oplevelse

Den 18-årige Norman Muscarello fortæller: *„Jeg gik og tomlede på hovedvej 150, ca. 5 km syd for Exeter i New Hampshire, klokken 2 om natten den 3. september. En gruppe på fem kraftige, røde lys dukkede op over et hus omkring 30 meter fra mig. Lysene stod på en ret linje, der hældede ca. 60 grader. De var så kraftige, at de oplyste hele området. Lysene fløj ud over en stor mark og bevægede sig af og til som et faldende blad. De gik ned bag træerne, bag et hus og dukkede atter frem. De bevægede sig hele tiden med en hældning på 60 grader. Kun ét lys var tændt ad gangen. De pulserede i følgende rækkefølge: l, 2, 3, 4, 5, 4, 3, 2, l. De var så kraftige, at jeg ikke kunne se noget objekt bag lysene.*

Jeg betragtede lysene i omkring 15 minutter, og de forsvandt til sidst bag nogle træer og så ud til at gå ned mod en mark. På et tidspunkt, mens jeg så dem, så de ud til at komme så tæt på, at jeg sprang ned i grøften for at undgå at blive ramt. Efter lysene var forsvundet, fik jeg et lift til politistationen i Exeter, hvor jeg fortalte, hvad jeg havde set."

Fra venstre ses Norman Muscarello, politibetjentene David Hunt, Eugene Bertrand og siddende Reginald „Scratch“ Toland. Fotoet er en farvelagt udgave af et s/h-foto, som blev offentliggjort i avisen »Manchester Union Leader« den 6. september 1965.

Politibetjent Eugene Bertrand, Jr. fortæller her om det videre forløb: *„Jeg var på patrulje om morgenen den 3. september klokken et på hovedvej 08 nær Exeter i New Hampshire. Jeg bemærkede en bil, der stod parkeret i vejsiden, og standsede for at se nærmere på sagen. I bilen sad en kvinde, som var alt for oprevet til at kunne køre. Hun fortalte, at et lys havde fulgt hende og var stoppet over bilen.*

Jeg blev på stedet i omkring 15 minutter, men kunne intet usædvanligt se. Jeg forlod stedet og kørte til politistationen i Exeter, hvor jeg mødte Norman Muscarello. Han berettede om sin observation af nogle kraftige, røde lys over en mark. Efter at have talt med ham et stykke tid, besluttede jeg at køre ham tilbage til det sted, hvor han påstod, han havde set lysene.

Da vi nåede frem til observationsstedet, forlod vi bilen, og havde kun gået omkring 15 meter, da der dukkede en gruppe på fem, kraftige, røde lys op bag en klynge træer tæt ved os. De var utroligt skarpe og blev tændt på skift. Lysene begyndte at flyve rundt over marken. På et tidspunkt kom de så tæt på, at jeg kastede mig til jorden og overvejede at trække pistolen.

Lysene var så kraftige, at jeg var ude af stand til at skelne nogen form. Der var hverken lyd eller vibrationer, men husdyr i området var opskræmte og lavede en masse støj. Da lysene nærmede sig os igen, løb Muscarello og jeg hen til patruljevognen. Jeg kaldte politibetjent David Hunt, der ankom få minutter senere. Han observerede også lysene, som stadig befandt sig over marken, men ikke så tæt på som før. Lysene befandt sig ude over marken i omkring 30 meters højde og forsvandt til sidst i det fjerne, stadig i samme højde. Lysene befandt sig altid på en ret linje med en hældning på ca. 60 grader. Når objektet bevægede sig, var de nederste lys altid forrest.“

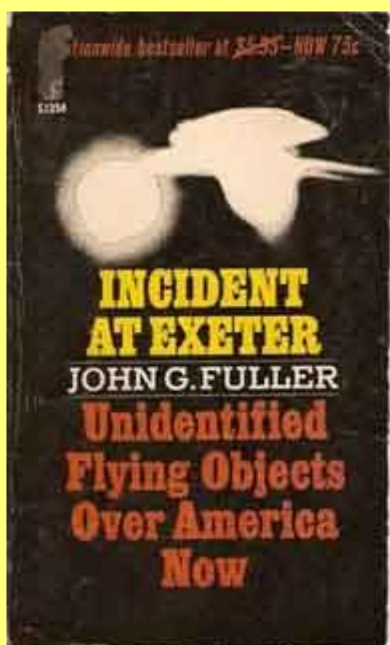
Det tredje vidne, politibetjent David Hunt, modtog opkaldet fra Bertrand klokken 2.55 og kørte derefter ud til stedet, hvor han også så lysene. Hans beskrivelse af lysene og deres bevægelsesmønster er i fuld overensstemmelse med de to andre vidners. Ifølge en observationsrapport dateret den 15. september 1965 fra Pease Air Force Base, som undersøgte hændelsen, var vejret denne nat klart med uendelig sigtbarhed. Ved Pease AFB var der en svag vind fra vest.

Rapportens ophavsmand konkluderer: *„På nuværende tidspunkt er jeg ikke i stand til at give en mulig forklaring på observationen. De tre observatører ser ud til at være fornuftige, troværdige personer, især de to politifolk. Jeg har set observationsstedet og fandt intet i området, der kunne have forårsaget det sete. Pease AFB havde fem B-47 fly i luften i observationsperioden, men jeg mener ikke, at de har nogen forbindelse med observationen.“*

Betjent Hunt peger mod det sted, hvor han så lysene. Betjent Bertrand var i flyvevåbnet i fire år og er sikker på, at det objekt, de så, hverken var et fly, en helikopter eller en ballon.

Exeter bliver berømt

Journalisten John Fuller fik gennem USA's dengang største ufoorganisation, NICAP (National Investigations Commitee on Aerial Phenomena), kendskab til oplevelserne i Exeter og skrev en artikel om sagen i avisen »Saturday Review«. Artiklen fangede forlaget G. P. Putnams opmærksomhed, og forlaget hyrede Fuller til at skrive en bog om observationerne i Exeter.

Fuller opholdt sig i Exeter i over en måned, hvor han interviewede mere end 60 personer, der havde set uforklarlige ting på himlen. I 1966 udkom hans bog Incident at Exeter. Den blev en bestseller med mere end 500.000 solgte eksemplarer. De overvældende mange observationsberetninger i Incident at Exeter virker umiddelbart imponerende, og er af mange blevet opfattet som „beviset“ på, at der virkelig foregik noget uforklarligt, men ved nærlæsning af bogen opdager man, at beretningerne er mangelfulde. Fuller har i sin interviews hovedsageligt interesseret sig for selve oplevelsen, følelserne og vidnernes reaktioner. Mange af observationsberetningerne mangler noget så elementært som en dato og et nøjagtigt observationstidspunkt. Kun i meget få tilfælde er der også en retningsangivelse.

Journalisten John Fuller skrev om Exeter-observationerne i bl.a. »LOOK Magazine« i februar 1966 i artiklen „Outer Space Ghost Story“.

Tæt på forklaringen

Presseomtalen og ikke mindst journalisten John Fullers artikler om sagen lagde pres på flyvevåbnet for at komme med udtalelser.
I pressemeddelelserne var flyvevåbnet, herunder Project Blue Book, inde på, at observationerne kunne have noget at gøre med den store militærøvelse Big Blast, som netop havde fundet sted den 2.-3. september 1965 i luftrummet over New Hampshire med udgangspunkt i Pease Air Force Base i Exeter.
Denne flybase var hjemsted for bombefly tilhørende Strategic Air Command (SAC)/North American Air Defense Command (NORAD).
Betjentene Bertrand og Hunt gjorde i et brev til Project Blue Book i december 1965 opmærksom på, at de umiddelbart efter, at objektet var forsvundet, havde set, hvad der lignede et B-47 fly i stor højde, og at dette fly på ingen måde mindede om ufooplevelsen.
Og deri havde de faktisk ret, men de mystiske lys havde alligevel noget med B-47'erens aktivitet at gøre på øvelsesaftenen.
Men sporet blev ikke fulgt op af flyvevåbnet eller andre dengang i 1965, og først nu mere end 45 år senere, er en sandsynlig forklaring på en af de centrale hændelser i Exeter-ufobølgen fundet.

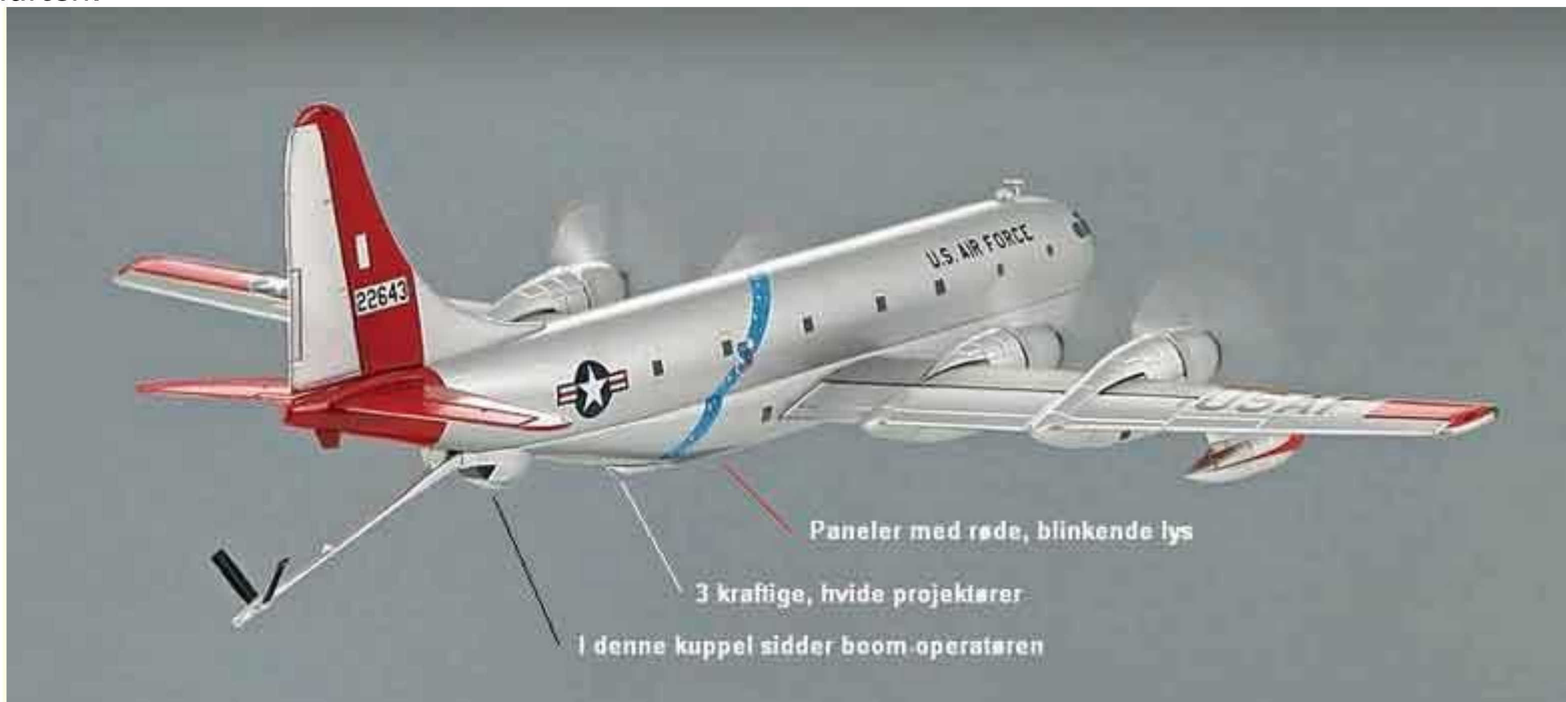

Boeing Model 450 B-47 Stratojet var et langdistancebombefly, der med sine seks motorer kunne flyve med overlydshastighed i stor højde. Det var specielt konstrueret til at kaste atombomber over Sovjetunionen. B-47 blev indsat i aktiv tjeneste i USAF's Strategic Air Command (SAC) i 1951, men kom aldrig i krig. Det blev først udfaset som bombefly i 1965. Flyet blev efterfølgende brugt til bl.a. fotorekognoscering og som testfly frem til 1977. Ti B-47'ere fra Pease AFB deltog I øvelsen Big Blast „Coco" den 2.-3. september 1965.
Foto: U.S. Air Force

Opklaring!

Joe Nickell og James McGaha har i det seneste nummer af »Skeptical Inquirer« redegjort for, hvad der kan have været kilden til Norman J. Muscarellos og politibetjentenes oplevelse. Under andet efterforskningsarbejde fandt Joe Nickell og James McGaha sammen og begyndte at se nærmere på Exeter-observationerne.

James McGaha er i dag astronom og ansat på Grasslands Observatory i Tucson (Arizona). I sine yngre dage var han major i USAF - og han har oplevet de samme slags blinkende, røde lys, som vidnerne i Exeter oplevede i september 1965. McGaha har nemlig som pilot „sammenkoblet" sit fly med en Boeing KC-97 Stratotanker. For at genopfriske sin hukommelse besøgte McGaha et af de flymuseer, som har en KC-97 Stratotanker stående, og genså nu de forskellige slags lys (herunder de fem røde lys) på flyets underside, som er uundværlige, når to fly skal navigere sig ind på hinanden i luften.

De pulserende, røde lys er placeret ca. 20 fod fra optankningsbommen.

Under optankningen cirklede KC-97 Stratotankeren, og når det fly, som skulle optankes, nærmede sig, blev optankningsbommen sænket af bomoperatøren, der lå i en lille kuppel på undersiden af KC-97 Stratotankeren, og modtagerlysene (de røde, blinkende lys) blev tændt.

Når modtagerflyet var meget tæt på, blev lysene dæmpet for ikke at blænde piloten, for helt at slukke under selve sammenkoblingen.

Optankningsbommen var sænket 64 grader (ifølge flymanualen), når den var helt nede. Den blev oplyst af de blinkende røde lys samt af tre kraftige projektører. På bommen sidder der et vingepar, som kan give bommen et bevægelsesmønster ligesom et faldende blad.

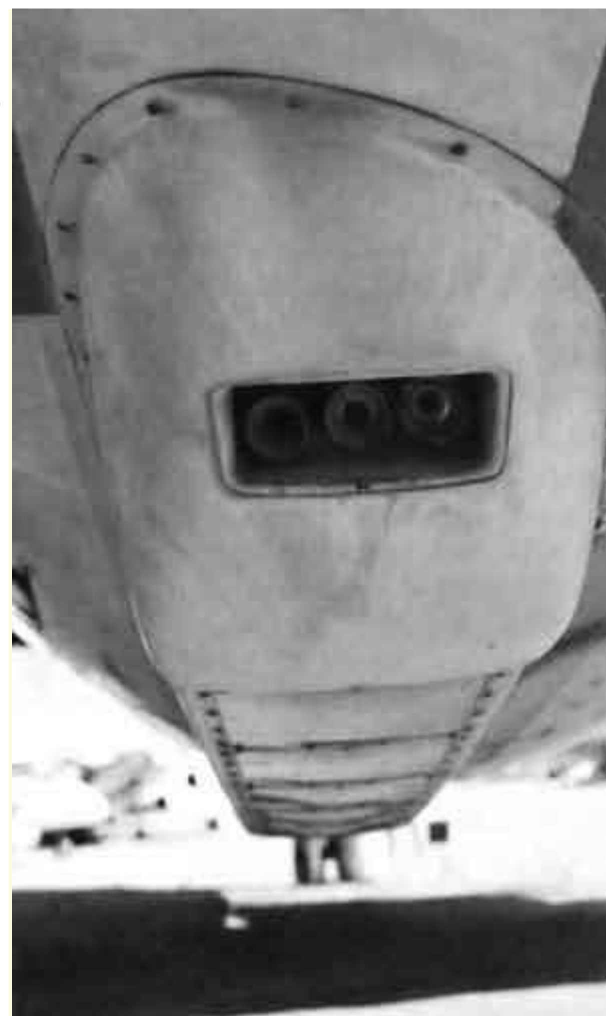
Der deltog en KC-97 Stratotanker under øvelsen Big Blast, hvor bl.a. B-47'ere blev tanket op. Rapporten i Projekt Blue Book nævner ikke, om betjentene Hunt og Bertrand så KC-97'eren, men de så en B-47'er omkring det tidspunkt, hvor lysene forsvandt.

At de ikke hørte motorstøj fra objektet bag lysene, er et velkendt fænomen. Flyet har været temmelig langt fra observatørerne, selv om de oplevede lysene som meget tæt på. I mørke er det meget vanskeligt at vurdere afstande.

Hvorfor blev sagen ikke opklaret af det amerikanske flyvevåben i 1965? Intet tyder på, at man forsøgte at hemmeligholde noget. Der er nok snarere tale om, at man ikke ville afsætte de store ressourcer til noget, som egentlig ikke så ud til at være farligt.

Måske havde flyvevåbnets folk heller ikke fantasi til at forestille sig, at flylys for det utrænede og uforberedte øje kunne se så spektakulært ud fra jorden.

KC-97 Stratotankeren begyndte langsomt at blive udfaset i 1956 til fordel for efterfølgeren KC-135 Stratotanker, men gik dog først på endelig pension i 1978.

På undersiden af denne KC-97 Stratotanker på Pima Air and Space Museum er der tre kraftige, hvide projektører og længere væk (fra kameraet) de fem røde lys.

Foto: James McGaha

KC-135 Stratotanker set om natten fra det fly, som skal optankes.

Foto: U.S. Air Force

KC-130 Hercules tanker to F/A-18 Hornet. I bogen „F-16 - oplevelser på danske vinger" (Gyldendal 2011) kan man - foruden en masse fremragende fotos af danske F-16 fly - se adskillige fotos af optankninger i luften både om dagen og ikke mindst om natten, hvor lysføringen, formationen af fly etc. må være ganske spektakulært set fra jorden.
Foto: U.S. Air Force

Se videoklip med optankning i luften I denne scene fra filmen Strategic Air Command ser man en B-47 blive tanket op fra en KC-97G: www.youtube.com/watch?v=LKz_bg4mbrM

To Fairchild Republic A-10A'ere tankes op af en Boeing KC-97L Stratotanker fra Texas Air National Guard.
Foto: U.S. Air Force

Kilder:

- E-mailkorrespondance med James McGaha, 3. november 2011
- Kim Møller Hansen: Ufoernes verden - Klassiske beretninger Jorden rundt, bind 3, side 23-28, SUFOI 1997
- Kim Møller Hansen: Projekt UFO - Tro, løgne og kold krig, SUFOI 2011
- »Exeter Incident Solved! A Classic UFO-Case, Forty-Five Years „Cold"« af James McGaha & Joe Nickell, side 16-19,Skeptical Inquirer, Vol. 35, no. 6, November-December 2011
- Air Refueling Archive. Huge Collection of Air Refueling Pictures
- Project Blue Book arkivside: www.bluebookarchive.org/page.aspx?pagecode=MISC-PBB2-287&tab=2

Nyt om SUFOI

I november 2011 vedtog SUFOI's repræsentantskab foreningens nye vedtægter, som trængte til en opdatering, efter at vi for et år siden ophørte med at udgive UFO-Nyt i en printudgave. Med de nye vedtægter er der igen fuld overensstemmelse mellem det formelle og virkeligheden, dvs. at vedtægterne nu igen afspejler foreningens organisation, ledelse, aktiviteter, formål og vision. Her gengives SUFOI's nye formål og vision.

Formål

Skandinavisk UFO Information er en forening, som til offentligheden formidler velunderbygget viden om ufomyten samt viden om fænomener, der kan skabe ufooplevelser.
Ved ufomyten forstår SUFOI de beretninger, oplevelser og forestillinger, der knytter sig til begrebet ufo, og som udvikler sig over tid i samspil med fx historiske og kulturelle forhold. Selve ordet „ufo" opfattes af SUFOI som en samlebetegnelse for de mangeartede fænomener, der kan indgå i beretninger om usædvanlige himmelfænomener.

Vision

Det er Skandinavisk UFO Informations vision at:

- informere om fænomener, der kan skabe ufooplevelser,
- give offentligheden velunderbygget viden om de mange aspekter af ufomyten og
- bruge de indhøstede erfaringer og viden til at give et afbalanceret syn på myteskabende fænomener.

Slå følge med dem der søger sandhed

- men vogt dig for dem, der siger, de har fundet den. Kim Møller Hansens bog og CD »Projekt UFO« vækker nostalgi, fordi UFO-gåden har mistet sin uskyld. Men det er en nødvendig bog - og spændende som en krimi. Og midt i læsningen kom der et ufo!

Af Per Borgaard, medlem af SUFOI siden februar 1959
Ét sekund troede jeg, det rablede for mig: Jeg sad på en hotelaltan på Tenerife og læste Kim Møller Hansens nye bog, »Projekt UFO - tro, løgne og kold krig« på min bærbare, da jeg lige så op - *og dér hang et kulsort ufo, klart synligt mod den lysblå himmel over bjergene ved Los Christianos*.
Hvis et ufo-vidne havde fortalt den historie, ville jeg have afskrevet ham som utroværdig.
Jeg sad i skyggen for at læse Kims bog på skærmen og og var intenst koncentreret om den, da jeg så op - og dér var ufoet, dybsort som en blækklat eller et hul i himlen. Jeg blinkede. Det var der stadig. Jeg gned øjnene, men det forsvandt ikke. Ændrede bare langsomt form som en sort amøbe, der svømmede i himlens blå dyb.
Var det rablet for mig lige netop, mens jeg læste Kims jordnære bog? Var den samlede effekt af alle de ufo-rapporter, ufo-bøger og beretninger om rumkulrede nyreligiøse bevægelser, jeg har læst, blevet for meget? Eller var synderen min store SF-bogsamling?
De tanker fór gennem mit hoved, mens det sorte hul vred sig på Tenerifes blå himmel.
Men vent nu lige lidt - vinden kommer ind fra havet, rammer kysten og bliver presset opad af bjergene. Og folk i Los Christianos er ikke mere miljøbevidste end danskere. Mildt sagt.
Kunne det gådefulde deroppe bare være en plastsæk?
Jeg ventede med at bestille plads på den lokale version af Sankt Hans og fulgte intenst ufo'en, der vred og snoede sig. Den forsvandt ikke. Tvært imod virkede det, som om den bevidst og målrettet søgte op over øen. Alligevel - det kunne være noget, som var i vindens vold. Den uhyggelige sorte formløshed kunne være resultat af strømhvirvler i luften.
Til sidst blev det skjult af et højt hus længere oppe på bjerget, og jeg gned øjnene igen - sikker på, at det hverken var en hilsen fra Adamskis venusianere eller de lede små grå, som åbenbart plager titusinders nattesøvn. Det var en løbsk plasticsæk.
Hvis jeg endnu havde et gran tvivl, forsvandt det, da jeg lidt efter gik ned til poolen. En tom skraldepose lige ved udgangen stod lodret op over sit stativ med bunden øverst og kæmpede vildt for at komme fri - fyldt som en ballon af havvinden.
Posen stod endnu lodret, da vi en halv time senere kom tilbage. Men den blev ved jorden, godt tøjret, som den var.

I 50'erne ville det have været en ufo

Men hvis året havde været 1958, ville jeg have set et ufo, og det kulsorte, svømmende objekt ville næsten med garanti være registreret af SUFOIs kontaktudvalg som en gæst fra Venus eller Mars, hvis synlige form blev forvrænget af kraftfeltet omkring det.
Kontaktudvalg? Ja, ikke bestyrelse. For SUFOI's primus motor, kaptajnløjtnant H.C. Petersen i Skrydstrup, havde allerede afgjort, at ufoer var rumskibe fra bl.a. Venus, så SUFOI's næste opgave var at få kontakt med rumfolkene - helst med den næsten 1000-årige venusianske vismand, der i et moderskib ude i rummet havde belært den amerikanske kontaktperson George Adamski om idealsamfundet på Jordens søsterplanet, hvor man levede efter de kosmiske love.
Til H.C's forsvar skal siges, at vi jordboer dengang vidste meget lidt om Venus: Enten var der under under det tætte skylag en gæstfri overflade med liv - måske næsten mage til Jordens - eller en livløs ørken.
H.C. var ikke i tvivl. Havde han måske ikke selv læst i Jyllands-Posten, at USA havde lukket sit kontor for undersøgelse af uidentificerede flyvende fænomener på Wright-Patterson Air Force Base - og havde han ikke under sin uddannelse i USA selv set, at Projekt Blue Book stadig samlede ufo-observationer fra hele verden?

H.C. gjorde, som jeg måske også ville have gjort i hans sted - talte med en, der påstod, han kendte sandheden: Professor George Adamski fra Mount Palomar, som selv havde mødt en menneskelig ufo-pilot, Orthon, fra Venus. Adamski havde endda seks vidner. De havde nu hverken set eller hørt Orthon, men set Adamski gå ud i ørkenen mod et sted, hvor der var landet en ufo, og modtaget ham, da han kom tilbage med de gode nyheder om vennerne på Venus.
I starten undrede ingen danskere sig åbenbart over, at „professor" Adamski ikke var ansat på det berømte Mount Palomar observatorium, men tilknyttet en restaurant ved vejen derop.
Senere blev Adamski telepatisk inviteret med Orthons ufo op til et venusiansk moderskib, hvor Mesteren fra Morgenrødens Planet fortalte den jordiske - og noget yngre - vismand George om de højt udviklede rumfolks visdom. Der var lutter idyl på de andre planeter, men Jorden var solsystemets skraldespand. Slubberter fra hele solsystemet blev genfødt her, mens de højst udviklede jordemennesker lod sig genføde hos de kloge folk andre steder.
Desværre viste det sig snart, at Adamski var en velmenende svindler, som - ud over at score penge - håbede, at han med de fiktive rumfolks hjælp kunne redde Jorden fra den kolde krigs trussel om atomragnarok.

Nyttige rumidioter

Jeg var selv en af de nyttige idioter, der hjalp med at oversætte Adamskis materialer til dansk - især i 61-62, hvor jeg var CF'er og kedede mig gudsjammerligt. Undtagen da Tredje Verdenskrig under Cuba-krisen kun var minutter fra at blive grusom virkelighed.
Som total kontrast var Adamskis billede af de harmoniske rumfolk utroligt lokkende. Det havde kun én fejl: *Det var løgn*.
Den fornemmelse fik jeg langsomt ved at læse uafhængige engelsksprogede artikler om Adamski, og den var ikke rar, for en del af mine bedste venner i SUFOI var overbeviste Adamski-tilhængere. Men nok så vigtigt for SUFOI var det, at et flertal i kontaktudvalget brød med Adamski-linjen.
Den batalje er kun sparsomt behandlet i *Projekt UFO*. Og endnu mere sparsom er omtalen af den tragikomiske næste akt, da den nye bestyrelse med et brag faldt for en endnu mere utrolig udlægning af ufo-gåden. Nemlig englænderen Richard Graves garagemøde med en rumånd, der udnyttede George Adamskis historie lige så groft, som denne havde udnyttet madame Blavatsky m.fl.
Fyren, der kom ud af den blå luft, præsenterede sig nemlig som Orthon og forudsagde, at han senest i første sekund af den første time julenat 1967 ville have åbenbaret sig for universet ved en „atomkerneudviklingsproces".

Dansk dommedag 1967

Gennem en dansk „kontaktmand", taxachauffør Knud Weiking, åbenbarede Ånde-Orthon senere, at hans atomkerneudviklingsproces ville betyde dommedag for de fleste af os den julenat, men en flåde af rumfartøjer fra andre stjerner var allerede på vej for at samle de sidste stumper af menneskeheden op. Beklageligvis kunne den ikke være fremme *før* katastrofen - der var åbenbart trods alt grænser for den ko(s)miske Orthons almagt - så han gav ordre til, at de udvalgte i og omkring Borup Åndelige Skole i ekspresfart skulle bygge en betonbunker på Sjælland, hvor der også skulle være plads til 50 gravide kvinder for at fremskynde genbefolkningen af Jorden efter den onde dag.
Som påbudt, så sket: Inden juleaften stod bunkeren færdig, klar til at fyldes med avlsmateriale. Nå, *færdig* var nu så meget sagt...
Forinden havde der været oprør i SUFOI's kontaktudvalg. De, der havde jordforbindelse, prøvede at bremse galskaben - bl.a. de menneskekærlige realister Peder Andersen og hans svigerinde Irma Andersen fra SUFOI Randers. Men de blev*outvoted* af et flertal omkring Børge Jensen fra Borup åndelige Skole, og UFO-nyt blev direkte talerør for dommedagsbunkeren.
Til gengæld startede H.C. Petersen igen for sig selv og inviterede alle ufo-fans over i sin nye opfindelse, Dansk IGAP. IGAP stod for International Get Aquainted Program (eller George Adamski Program). IGAP er den dag i dag talerør for Adamskis venusianske vismænd, selv om jordisk rumforskning allerede først i 60'erne fastslog, at Venus har overfladetemperaturer på ca. 470 grader Celsius og et atmosfærisk tryk omkring 100 gange højere end på Jorden. Det rare rummenneske Orthon, som Adamski mødte i ørkenen, ville være eksploderet som en dybhavsfisk, da han trådte ud af sit „spejderskib". Han ville end ikke have nået at dø af kuldechok - fra ca. 470 til ca. 50 grader i ét hug.
Jeg har altid haft ondt af Orthon. Han var for god til at være sand. Og var det heller ikke...
Men det var en hård tid for SUFOI og dens medlemmer. Vi havde alle enten et ben i hver lejr eller gode venner i den anden lejr - rare og velmenende mennesker på begge sider. Men de så rødt, når de så hinanden. Og sund fornuft og tolerance blev de første ofre.

Dommedag aflyst

Et trist mirakel skete: Der kom kroner nok i Orthons beton-kasse til at gennemføre projektet. Godt nok måtte man hugge en hæl og klippe en tå i forhold til sikkerheden, men en slags bunker blev klar i tide, og mens den sønderjyske bygmester tog hjem til gåsestegen, kunne de troende gå i hi. Dog var det ikke lykkedes at overtale 50 højgravide til at tilbringe julen i bunkeren, mens vi andre gik ad helvede til.
Ånde-Orthons lavpunkt kom selve juleaftensdag, da hans københavnske talsmand Knud Weiking meddelte, at dommedag var udsat på ubestemt tid. Så sivede grundvandet stille ind i bunkeren, mens de udvalgte fik travlt med at finde ud af, hvor de kunne holde jul efter at have solgt hus og hjem og puttet pengene i bunkeren.
Dén var i øvrigt så elendigt bygget, at myndighederne mellem jul og nytår satte et skilt op: *„Adgang forbudt. Sammenstyrtningsfare!"*

Det lange, seje træk imod sund fornuft

For flertallet af SUFOI's menige medlemmer - og danskerne i almindelighed - så det ud, som om SUFOI, der havde krævet ærlighed i „UFO-sagen", var faret lige fra naiv tro på Adamskis velmenende løgne ud i Ånde-Orthons rene galskab.
De, der fortjente respekt i de påfølgende år, var den nye SUFOI-bestyrelse, som var tiltrådt efter endnu en revolte i kontaktudvalget få måneder før dommedag. De overtog en forening i mentalt kaos, men førte den stædigt gennem krisen og fik med årene gradvist forvandlet den fra en forening, der havde fundet sandheden (*„UFO'er er virkelige!"*), til

en undersøgende og lærende forening, som alligevel er åben for det uopklarede eller videnskabeligt overraskende, men først når man i hvert enkelt tilfælde har brugt Occams ragekniv - altså forsøgt at finde de nøgne fakta og den reelle årsag til hver mystisk observation. Det var sejt og utaknemligt, men det lykkedes.
SUFOI's nuværende medarbejdere vil vist hellere end gerne blåsstemple et „rigtigt ufo" - hvad det så måtte vise sig at være - men først, når alle mere jordbundne forklaringer er afprøvet.
Det er der ikke meget romantik i, men det er derimod beundringsværdigt. For erfaringerne fra 50'erne og 60'erne vidner om, at det hævner sig at fare med halve vinde. I ufo-problematikken (som i andre sager) er der kun én ting, der tæller på bundlinjen: At man søger fakta og ikke lader sig nøje med mindre.
Orthon-problematikken - både med ham fra Venus og rumånden - går Kim Møller Hansen ret let hen over i sin bog. Og det er en svaghed, for der ligger en basal erfaring i de sager: Først når fup, ønsketænkning og ufrivillige fejltolkninger så vidt muligt er sorteret væk, kan man gøre sig håb om at finde ægte værdier i ufo-syndromet. Og Kim og hans bog er jo selv beviser for, at man stræber efter det.

Ufo'en der *ikke* var der

Det er ikke let at håndtere ufo-syndromet, når nogen indblander religiøse eller filosofiske opfattelser. Kritik af disse vinkler vil ofte blive opfattet som personlige angreb. Men der må altså skelnes skarpt mellem beviste fakta og selv de mest opbyggelige filosofiske teorier. Det gjorde hverken dansk eller udenlandsk ufo-forskning i de første mange år efter Kenneth Arnolds observation.
Det problem burde være trukket klarere op i *Projekt UFO*. Men det er til gengæld næsten den eneste kritik, jeg har af bogen. Kim har nemlig samlet et imponerende materiale om nøglesager, som fra 1946 til i dag har formet ufo-myten på godt og ondt. Og han dokumenterer, at en række myter om ufoer endnu i dag lever på fejltolkninger eller direkte svindel. Selv en efterhånden forbenet gammel skeptiker som mig bliver flere gange overrasket af bogens afsløringer.
Det allerbedste eksempel på, at fejltolkning af naturlige fænomener er højoktanbrændstof for ufo-myter, er måske UFO-styrtet på Amager i 1985, hvor der hverken var et ufo eller et styrt - og så var det for resten slet ikke på Amager!
Den sag er en fremragende illustration af, at når to eller tre naturlige fænomener tilfældigvis sker samtidig, vil vi mennesker opfatte dem som én begivenhed og dermed meget let fejltolke dem totalt.
Det var ellers en observation, der ville have sat Danmark på det ufologiske verdenskort: Et ufo blev set på vej ned gennem atmosfæren og styrtede tilsyneladende ned på Amager, hvor det syntes at have antændt en brand. Der blev endda observeret militært udseende lastbiler på stedet. Men næste dag var der ikke en linje i aviserne om den sensationelle landing. Var ufonauterne i al stilhed taget til fange og ført bort sammen med deres fartøj for, at Danmark kunne etablere sin egen Area 51?
Der var absolut ærlige og redelige vidner til „ufo-landingen", og hvis ikke SUFOI havde haft en utroligt grundig og saglig rapportoptager på den sag, kunne den være blevet til en gevaldig myte om tavshedsgruppens magt til at kvæle sandheden om ufoerne selv i Danmark...
Personlig synes jeg, sagen er et af de flotteste eksempler på SUFOI's eksistensberettigelse - men læs selv om det fremragende detektivarbejde, som afslørede, hvad der faktisk var sket.

Ufo-observationer - af noget helt andet

Kim Møller Hansen kan også fortælle om ægte ufo'er, der var absolut falske - i den forstand, at de ikke havde noget at gøre med det, der normalt betragtes som ufo'er. Men som blev behandlet som ufo-observationer.
Kim dokumenterer nemlig, at der var noget om påstanden om „jordiske flyvende tallerkener", som verserede i ufo-kredse tilbage i den kolde krigs tid. De var bare noget helt andet, end ufo-entusiasterne regnede med. Der blev set ting, som myndighederne skyndte sig at betegne som ufo-sightings, så de ikke blev taget særligt alvorligt: Det var jo bare folks sære syner.
Siden er det officielt indrømmet, at visse landes efterretningstjenester var involveret i ufo-problematikken. Bare på en helt anden måde, end ufo-interesserede dengang påstod. For efterretningstjenesternes mål var ikke at skjule ufo-sandheden, men at bortforklare observationer af hemmelige spionfly, bl.a. det radar-usynlige Stealth, så folk slog den slags observationer i hartkorn med venusianske spejderskibe - og ikke et sekund tog dem alvorligt. Orthon og hans kolleger blev ufrivillige brikker i magtspillet mellem Øst og Vest.

Derfor er der stadig brug for SUFOI

Kims bog er spændende og godt researchet. Det eneste problem, jeg ser ved den, er, at nogle læsere kan konkludere, at romantikken er gået af „ufo-sagen", når så mange klassiske ufo-gåder har jordnære forklaringer.
Det ville være trist. Først og fremmest, fordi der stadig ses ufoer - og det vil der blive ved med. Så længe ædru og ærlige mennesker f.eks. kan opleve at blive forfulgt af et blodrødt kugleformet objekt fra Kolding til Aabenraa, er der brug for nogen til at finde ud af, hvad de egentlig har set. I det tilfælde, jeg tænker på, var det fuldmånen, men den var blodrød og lignede absolut ikke den rare, gamle Måne. Dens lys var farvet af et lag højrødt støv langt højt oppe i atmosfæren. Det stammede fra et vulkanudbrud i USA, men hvem kunne vide det? Det kunne Ole J. Knudsen, SUFOI-veteran og nu leder af planetariet i Århus. Da to skræmte bilister i sin tid med en god times mellemrum henvendte sig på *Jydske Tidende*i Aabenraa, ringede jeg til Ole, der hurtigt fik bekræftet af andre astronomer, at vidnerne korrekt beskrev et helt usædvanligt syn på himlen den aften. Det var en ufo - indtil astronomer identificerede det som Luna i forklædning!
Det er et konkret eksempel på, at der altid vil være behov for en organisation, som tager ufo-vidner alvorligt. Både fordi folk, som har oplevet noget så underligt, at det får dem til at ringe til SUFOI, fortjener at få deres oplevelse undersøgt sagligt. Og fordi deres observationer kan hjælpe med at nå frem til ny erkendelse.

Uden SUFOI ville nogle ufo-vidner få mere mistillid til „det etablerede system" og blive lette ofre for de fupforklaringer, mange står i kø for at sælge dem. Vi er her i landet sluppet for nogle af de værste svindlere, f.eks. Claude Vorilhons Raël-sekt - og det skyldes nok netop den ædruelige, men videbegærlige kurs, SUFOI har lagt i de sidste mange år.
Så jeg håber, SUFOI lever livskraftigt videre - også fordi der måske en dag kan gemme sig et besøgende rumskib mellem alle de andre årsager til ufo-observationer. Men E.T. kan sagtens lade vente 30-40.000 år på sig, så måske bliver det os mennesker, der besøger ham først. Hvis vi altså opnår tilstrækkelig fornuft til ikke at udrydde os selv inden.
Derfor er det godt, at SUFOI yder sit lille bidrag til den globale fornufts udvikling. Der vil også være masser af gode ufo-historier at arbejde med i fremtiden. Og masser af skrøner, der skal gennemhulles. *Projekt UFO* er et godt skridt ad den vej.
Kim Møller Hansen: *Projekt UFO - tro, løgne og kold krig*, SUFOI 2011. Bogen er på 454 sider, velillustreret med 206 illustrationer - heraf 90 i farve - og udstyret med stikordsregister og en omfattende links- og litteraturliste. Bogen leveres som en digital udgave på fysisk medie (en pdf-fil på cd-rom). Pris: kr. 299,- (inkl. moms). Dertil kommer kr. 35,00 i ekspedition og porto.

Fra SUFOI's Fotoafdeling

Af Ole Henningsen

3700 Rønne 28. september 2011

En observatør nord for Rønne på Bornholm beretter:
„Det var onsdag aften kl. 23:20 (28. september), jeg skulle lige lukke katten ind for natten. Så mod NØ og så nogle flotte klare røde „stjerner" som jeg straks formodede var rester af den omtalte NASA satellit, der brændte op i atmosfæren. De bevægede sig (så det ud til) roligt fra nord til syd. Billederne er taget direkte mod øst. Jeg så omkring 25-30 stykker, alle med samme rolige hastighed og lysstyrke, med forskellig afstand.
Det var først da jeg så de sidste billeder, at jeg begyndte at undre mig. Da det var den sorteste nat og jeg bare begyndte at tage billeder af hvad jeg så, fik jeg først ændret indstillinger på kameraet hen af vejen."

Øverst et af de modtagne fotos, hvor man som små orange prikker aner de observerede og

fotograferede lys på himlen. Nederst udsnitsforstørrelse af billedet med ændrede lysforhold, så lysene træder kraftigere frem.

Herover et af de fotograferede lys på himlen, hvor kameraet er zoomet ind på lyset.

Th. en kraftig udsnitsforstørrelse med ændrede lysforhold, der viser, hvorledes kameraet under optagelsen er stærkt rystet pga. en automatisk lang eksponeringstid for billedet.

SUFOI's konklusion

Der er ud fra den modtagne beskrivelse og billedernes udseende sammenholdt med vejrdata fra DMI for området ingen tvivl om, at der er observeret og fotograferet små varmluftballoner opsendt fra nærområdet.

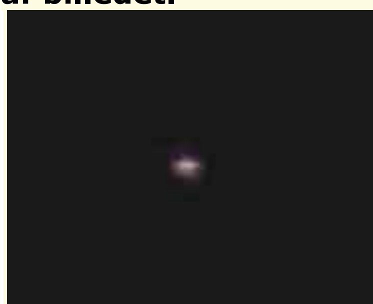
6700 Esbjerg 16. oktober 2011

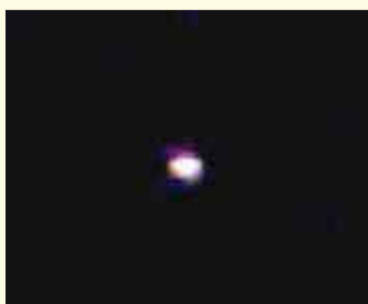
En 31-årig offentlig ansat fortæller i sin indberetning:

„Stod på altanen og røg en smøg i mørke, da jeg observerede et orange objekt svæve med jævn hastighed i retning sydvest til nordøst i ca. 30 graders højde. Lignede en ballon med brænder, men færdedes alt for hurtigt til at være en ballon. Skønnedes endvidere at færdes i lav højde. Ingen lyd. Optog 11 sekunder med mobilkamera, men af dårlig kvalitet. Efter lyset forsvandt bagved nabohuset gik jeg til husets anden side og så objektet fra vinduet i ca. 1 minut mens det fortsatte med samme hastighed og kurs indtil det forsvandt ud af øjesyn."

Screenprint fra den modtagne videosekvens. Det observerede lysfænomen ses lidt over midten af billedet.

Kraftige udsnits-forstørrelser fra den originale videosekvens.
Th. med ændrede lys- og kontrastforhold.

Observatøren tilføjer i en senere mail:
„Jeg undersøgte vindretninger på DMI, så den obs. kunne godt have været en thai ballon, men syns den flyver/svæver lidt for hurtigt til det.
Men når jeg ser optagelserne igen og igen, så færdes den ikke så hurtigt, som jeg opfattede det i observationsøjeblikket. Det er det med øjebliks opfattelse og erindrings evne. Noget jeg er vant til i mit job. Men en sjov oplevelse trods alt :) Fik lige pulsen op.“

SUFOI's konklusion

Vi er i SUFOI's Fotoafdeling meget enige med observatøren.
Ud fra beretningen, gennemgangen af de aktuelle vejrdata fra DMI og udseendet af selve den lysende aftegning og flyvemåden, er vi ikke i tvivl om, at det drejer sig om en lille varmluftballon opsendt fra nærområdet.

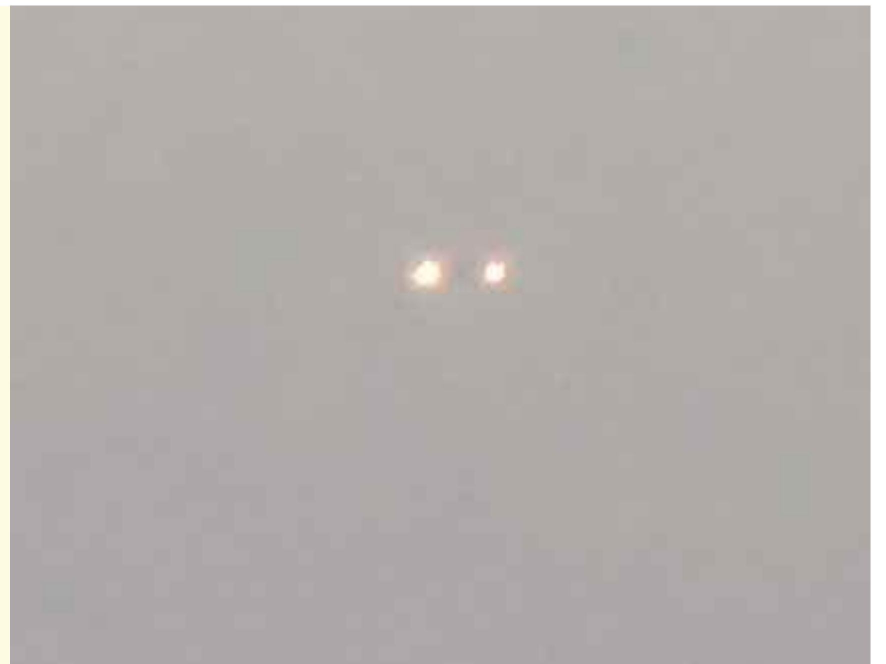
9490 Pandrup, Nordjylland 26. juli 2011

I starten af september modtog SUFOI en række billeder fra en 31-årig fynsk kvinde på besøg i Nordjylland. Observatøren anfører i sin kortfattede indberetning, at der af 2 vidner er observeret og fotograferet 2 kraftige stillestående lys på himlen den 26. juli 2011 kl. 21.49 i 3 min. fra Kystvejen ved Pandrup.

På dette originalfoto ses de observerede og fotograferede 2 lys midt i billedet.

Undersøgelsesforløb

Kraftig udsnitsforstørrelse af de to lys på himlen.

Billederne blev modtaget i ferieperioden, og med en bemærkning om, at det ved første øjekast kunne ligne varmluftballoner, men at det nok var mere realistisk at koncentrere sig om landingslys på et fly, blev billederne videresendt til SUFOI's øvrige fotokonsulenter til undersøgelse og overvejelse.
Den første tilbagemelding kom fra SUFOI's fotokonsulent Hans Bødker:
„Min første tanke med denne sag er, at det er landingslysene fra et startende fly fra Ålborg lufthavn. Det har jeg forsøgt at underbygge v.h.a. Flight Radar 24, http://www.flightradar24.com/.
Det er desværre kun muligt at gå 16 dage tilbage, jeg har derfor forsøgt at lave playback for d. 6-9 der også er en tirsdag, på det samme klokkeslet for at se, om det kunne være et rutefly der flyver på bestemte dage eller klokkeslet, desværre også uden resultat.
Det fremgår af EXIF data at billederne er taget med en brændvidde på 49mm omregnet til 24x36 film svarer det til 240mm, en ganske lang tele. Jeg er overbevist om, at det fotografen har observeret og fotograferet, er et startende fly fra Aalborg Lufthavn med landingslysene tændt."
Efter 30 dages forløb slettes radardata hos Flyvevåbnet og Naviair imidlertid automatisk, hvorfor der ikke umiddelbart er informationer at hente via disse myndigheder i en sådan sag.

Oversigtskort over observationsområdet. Foroven ses observationsstedet markeret med „A". Forneden th. ses Aalborg Lufthavn.
Illustration: Klaus Silberbauer Andersen

Ved at lægge de tre modtagne fotos over hinanden kunne det konstateres, at lysene mellem optagelserne havde bevæget sig en smule opad på himlen, hvilket kunne være i overensstemmelse med et startende fly fra Aalborg Lufthavn eller et fly på vej mod fotografen.
Udsnitsforstørrelse ses th.
Illustration: Klaus Silberbauer Andersen

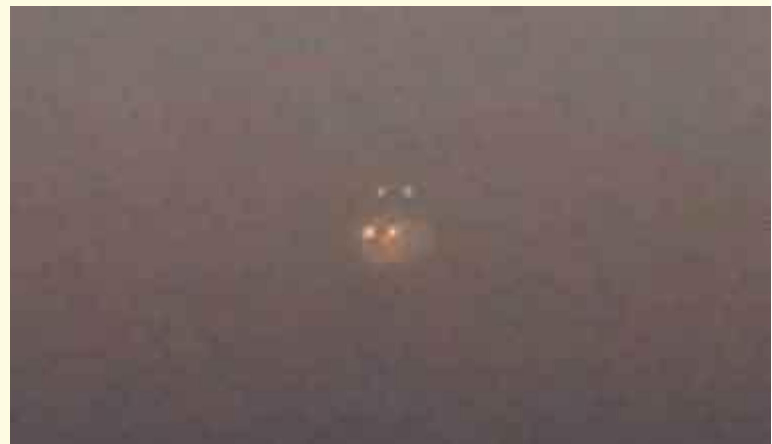

Illustration af hvorledes landingslysene kunne være placeret på flykroppen, hvis der var tale om et fly.
Der blev ikke umiddelbart fundet en flykrop på udsnitsforstørrelserne af de originale fotos, og flyets krop ses også sjældent, hvis man på lang afstand observerer landingslys på et fly, der flyver mod observatøren.
Ud fra billedernes elektroniske data og placeringen af eventuelle landingslys på et givet fly beregnede SUFOI's fotokonsulent Klaus Silberbauer Andersen dets afstand til ca. 10 km fra fotografen.
Illustration: Klaus Silberbauer Andersen

Svar på efterlysning

For at få kvalificerede bud på, hvad der var fotograferet, bragte ufo-mails redaktion billederne og en efterlysning Fra SUFOI's Fotoafdeling
Redaktionen modtog hurtigt en reaktion fra Niels Kjærby, der skrev:
„Jeg arbejder i Sønderstrømfjords lufthavn i Grønland, og jeg ser de lys mange gange om dagen. Det er landings lys fra et fly, syntes godt man kan skimte fly kroppen mellem lysene og vingerne. På hver side af lysene mørkere farve på det forstørret billede."
Amatørastronomen Karsten Bomholt noterede sig, at Pandrup ikke ligger langt fra Aalborg lufthavn!
„Jeg har tidligere boet i Aalborg og har set præcist dette syn flere gange, når jeg en sommeraften var på vej hjem fra Blokhus."
„Mere interessant er det", fortsatte han, *„at billedet er taget enten lige før solopgang eller lige efter solnedgang, så den mørke skygge forneden på billedet over horisonten er Jordens skygge, der strækker sig langt ud i atmosfæren; dette kaldes ‚Venus' bælte'.*
Ud fra højden på Jordens skygge mod atmosfæren vil jeg anslå optagelsestidspunktet til kl. 22:15.
Noget tyder på, at kameraets ur ikke var indstillet korrekt. Det anføresr, at billedet ifølge dets data er taget kl. 21:49. Den 26. juli gik Solen ned i Pandrup kl. 21:48, og billedet er tydeligvis taget væsentligt mere end blot ét minut efter solnedgang.
Eftersom skyggen befinder sig i modsatte retning af Solen, er billedet optaget mod sydøst - og præcist i denne retning ligger indflyvningsruten til Aalborg lufthavn."
Se evt. mere om Jordens skygge i tidsskriftet Knudepunktet 2011/1:
http://www.astronomisk.dk/?Tidsskrifter:Knudepunktet

Løsningen på mysteriet

Alle kommentarer gik efterhånden i retning af landingslys på et fly, men tidspunktet passede ikke med ordinære rutefly til start fra Aalborg Lufthavn.
SUFOI's fotokonsulent Klaus Silberbauer Andersen pegede imidlertid på løsningen i denne fotosag, da han gjorde opmærksom på, at der den 26. juli 2011 sikkerhedslandede et Norwegian-fly i Aalborg:
*„Det er, så vidt jeg kan se på billederne fra bt.dk, et Boeing 737-800, hvilket også bekræftes af avisen.dk.*http://www.bt.dk/danmark/fly-ramte-fugle-maatte-sikkerhedslande-i-

aalborghttp://www.dr.dk/P4/Nord/Nyheder/Aalborg/2011/07/27/063416.htm http://avisen.dk/fugl-tvang-fly-til-sikkerhedslanding_128998.aspx

I følge ovenstående lettede flyet kl. 21:45. Hvis flyet, af en eller anden grund, har taget vejen nordpå før det lagde kursen mod London, kan det det være dette fly, observatøren har fotograferet kl. 21:49. Måske har det kredset omkring lufthavnen for at tjekke om at var ok.

En Boeing 737-800 har landingslysene placeret på hver side af kroppen med ca. 5,5 meters afstand. http://www.b737.org.uk/techspecsngs.htm#front.

Ud fra denne afstand og lysenes placering samt de elektroniske data på de modtagne billeder har jeg beregnet afstanden til lysene på himlen til ca. 10 km."

160 passagerer blev tre timer forsinket

Fly ramte fugle - måtte sikkerhedslande i Aalborg

Norwegian-flyet til London måtte tirsdag aften vende om kort efter starten fra Aalborg. Her holdet det i lufthavnen efter sikkerhedslandingen. (Foto: Søren Hvam) **Se stort billede**

P4 Nordjylland

Du er her: dr.dk > P4 > Nordjylland > Nyheder > Aalborg

Det var et Norwegian-fly på vej til London, der måtte returnere til Aalborg Lufthavn (Arkivfoto)

Skrevet af: Sara Røjkjær

Sikkerhedslanding i Aalborg Lufthavn

27. jul. 2011 06.38 Aalborg

Et fly på vej fra Aalborg lufthavn til London måtte i aftes sikkerhedslande i Aalborg Lufthavn.

Flyet, der er fra selskabet Norwegian, fløj kort efter afgang ind i nogle fugle. Det var et såkaldt bird-strike, og herefter fulgte piloten sikkerhedsproceduren, vendte om og landede i lufthavnen igen.

- Det er sket helt uden dramatik, siger kommunikationschef Rikke Mølgaard fra Aalborg Lufthavn til B.T.

Flyet havde cirka 160 passagerer om bord. De fik efterfølgende aftensmad i lufthavnen, mens mekanikere undersøgte flyet. Klokken 21.45 kunne passagererne gå ombord på flyet til London, tre timer forsinket.

SEND ELLER ANBEFAL

AALBORG

» Interpol efterlyser undslupne røvere
26. okt. 2011 17:39

» Mariann Nørgaard vil være

Fotokonsulent Hans Bødker, der er tidligere jagerpilot og overtrafikflyveleder tilføjer, at det er muligt, at piloten har ønsket at foretage visse tekniske check før påbegyndelse af stigning til marchhøjde og derfor har befundet sig lavere og tættere på Pandrup end ved normal start fra Aalborg Lufthavn.

Med alle de ekstra indsamlede informationer er Hans Bødker blevet bekræftet i, at de fotograferede lys på himlen er starten på Norwegians tidligere sikkerhedslandede fly.

Et af Norwegians Boeing 737-800 i luften.
Foto: Hans Olav Nyborg

Tak til fotokonsulenter og læsere

Denne sag skal fremhæves som en af de fotosager med div. data, der kan regnes på og efterprøves, ligesom det var yderst hjælpsomt med ekstra bidrag fra ufo-mail læsere.
Registrering og gennemgang af alle informationer i denne fotosag mundede ud i en 29-siders rapport i SUFOI's Fotoafdelings arkiv og denne konklusion til fotografen:
„Ud fra udseende af de modtagne fotos, kommentarer fra ufo-mail læsere samt beregninger og efterforskning udført af SUFOI's fotokonsulenter, er der ingen tvivl om, at de fotograferede lys er landingslys på Norwegians Boing 737-800 netop startet fra Aalborg Lufthavn efter tidligere nødlanding iflg. medieomtale."
Stor tak til alle implicerede der bidrog til at løse mysteriet om de små lys på himlen den 26. juli 2011 over Nordjylland.

Kort fortalt

En stjerneformidler hædres

Af Anne Norvin

Michael Linden-Vørnle
Foto: N. Linden-Vørnle

Svend Bergsøes Fond har tildelt årets Formidlerpris til forfatter og astrofysiker Michael Linden-Vørnle for hans fremragende formidling af viden om universet overfor børn, unge og den brede befolkning.
Siden 1999 har Michael Linden-Vørnle arbejdet som astrofysiker og formidler ved Tycho Brahe Planetarium i København. Hans arbejde her handler i bund og grund om at udbrede kendskabet til astronomi, rumfart og rumforskning - en opgave han løfter ved at kommunikere i både skrift og tale. Michael Linden-Vørnle har således bl.a. udgivet bogen "Der var engang et univers", har skrevet et utal af artikler, holder ofte foredrag og dukker jævnligt op i medierne, hvor han kommenterer på aktuelle begivenheder i rummet.
Han er også tilknyttet Institut for Rumforskning og -teknologi ved Danmarks Tekniske Universitet. Her beskæftiger han sig med den europæiske satellitmission Planck, der siden 2009 har observeret eftergløden fra universets fødsel - det såkaldte big bang for 13,7 milliarder år siden.
„Michael Linden-Vørnle er - og har altid været - drevet af en grundfæstet nysgerrighed og hans begejstring gør det tvingende nødvendigt for ham at delagtiggøre andre i sin omfattende viden og nye opdagelser om universet. Det er hans ambition at gøre unge interesserede i naturvidenskab", lyder det bl.a. i begrundelsen fra fondens bestyrelse.
Tidligere prismodtagere er blandt andre professor Holger Beck Nielsen fra Niels Bohr Institutet, socialrådgiver Hanne Reintoft, Søren Ryge Petersen fra Danmarks Radio, fysiker og musiker Peter Bastian, Mars-forsker Jens Martin Knudsen og astrofysiker Anja C. Andersen.
Prisen uddelt ved en reception d. 25. november. Med prisen følger 100.000 kr.
http://planetariet.dk/artikel/en-stjerneformidler-hædres

Løsning gemt i foto?

Paul Trent poserer med sit Kodak Roamer-kamera.
(Foto: LIFE Magazine)

I UFO-Mail nr. 136 omtalte vi den uopklarede „sag nr. 46" i Project Blue Book-arkivet: McMinnville-billederne. Som det fremgår af artiklen, er sandsynligheden for, at objektet på Paul Trents to billeder er af jordisk oprindelse, rigtig stor. Og måske findes svaret endda på et foto i LIFE Magazines arkiv, hvor Paul Trent poserer foran sin lastbil.
Kig godt på billedet til højre og bemærk bilens sidespejl over Trents hoved. Er et sidespejl magen til blevet brugt som „ufo" ophængt i en snor på Trents to berømte billeder? Hvis nogen af UFO-Mails læsere kan oplyse om det pågældende bilmærke og årgang, er det måske muligt at opspore det firma, som i sin tid har produceret det pågældende sidespejl - og så findes der måske et godt foto/tegning af sidespejlet, som kan sammenlignes med Trents billeder? Hvis du kan hjælpe, så send gerne en mail til Skandinavisk UFO Information - SUFOI.

Danskerne tror på rumvæsener

Det var overskriften på Søndagsavisen den 25.-27. november 2011. Artiklen byggede bl.a. på en undersøgelse, som Søndagsavisen havde bestilt hos YouGov (www.yougov.dk) blandt 1.110 danskere. SUFOI's formand blev i den anledning interviewet for at belyse, om der evt. kunne være forklaringer på undersøgelsens resultater. Kim Møller Hansens pointe i samtalen med journalisten var, at det er forståeligt, at oplevelser ude i naturen langt væk fra byerne (uanset om vidnet er bybo eller landbo) kan gøre et stærkt indtryk, da man ofte er alene, måske i uvante omgivelser og ikke helt bekendt med, hvordan forskellige himmelfænomener kan se ud. Kim Møller Hansen mener ikke, at der er belæg for at sige (det er i hvert fald ikke SUFOI's erfaring), at landboere finder på mere „vilde teorier" end byboere - sådan som artiklen i Søndagsavisen måske godt kan give indtryk af.
Søndagsavisen 25.-27. november 2011.

Læs ufo-beretninger på www.ufo.dk

Seneste indberetninger til SUFOI om ufo-oplevelser kan ses på www.ufo.dk under *Observationer*.

Bliv medlem af SUFOI's Støttekreds i 2015

- og vælg en bog

Foreningen Skandinavisk UFO Information drives af frivillig og ulønnet arbejdskraft. Vores primære opgave er at give offentligheden seriøs information om ufomyten gennem ufo.dk og sekundært at registrere observationer af usædvanlige himmelfænomener. Du kan læse om SUFOI's formål og vision her.
Du kan med et økonomisk bidrag på kr. 250 - og naturligvis gerne mere - gøre det muligt for os fortsat at drive ufo.dk og foretage undersøgelser af ufooplevelser.
Vi håber, at rigtig mange vil fortsætte med at bakke op om vores arbejde ved at blive medlem af støttekredsen.
Betaling kan foretages på girokonto 9 11 77 25 eller via netbank til konto 3113-9117725. Brug venligst kortkode 01 og anfør navn, adresse og bestillingsnummeret (fx B-075) på den ønskede, gratis titel.
Som medlem af SUFOI's Støttekreds har du ingen forpligtelser over for foreningen. Støttebeløbet gælder for et år.

UFO-Mail udgives af Skandinavisk UFO Information.